
Aflevering 19:

Op stap met Mohamed, de coach van het meisjesteam City Pirates Luchtbal

Mohamed Barrie (1991) werd geboren in Sierra Leone. In de omgeving van Kone, het centrum van de diamantmijnen in het oosten van het land. Zijn ouders vluchtten naar België maar hij bleef met zijn zusjes achter bij zijn oma.

Later mocht hij ook de overtocht maken. Hij studeert voor maatschappelijk werker en begeleidt sinds enkele jaren het meisjesteam van City Pirates op Luchtbal.

Door Raf Willems

Ik zie dit als de essentie van het leven: doe het samen!

'Ondanks die burgeroorlog leefden we toch vooral in geborgenheid. In een groot huis van oma, met andere familieleden en kennissen. We moesten bij elke opflakking van het geweld wel op de vlucht. We probeerden weg te trekken van het front. Toch bewaar ik geen beeld van angst maar kan ik integendeel terugblikken op een gelukkige kindertijd. De oorlog leek altijd een eind weg maar je voelde dat er soms rebellen in de stad verbleven en je zag dat er soms straten werden gebombardeerd. Daar stelde ik mij als kind weinig vragen bij. Ik was bezig met het leven van dag tot dag. Toen de oorlog toch te dichtbij kwam, vluchtten we noodgedwongen

naar buurland Guinea. Daar kon ik drie jaar geen school volgen en miste ik de leerjaren van een tot vier. Na afloop van de oorlog pikte ik de draad op als negenjarige in het tweede leerjaar. Drie jaar later verhuisde ik naar België. Intussen was ik de veranderingen al gewoon geraakt. Ik kan heel erg houden van een stad maar kan zonder problemen een maand of een jaar elders zitten. Ik maak het snel thuis voor mezelf en zoek mensen en plekken waar ik me goed bij voel. Dat thuisgevoel omhelst voor mij een gedeelde passie en interesse met mensen. Ik kan vrij gemakkelijk op mezelf zijn maar doe toch de dingen het liefst met andere mensen. Dat is voor mij de essentie van het leven: doe het samen, dan ben je veel sterker dan alleen.'

Ik zie de vaderfiguur als iemand die zijn kinderen steunt bij het verwezenlijken van hun dromen

Mohamed belandde dus op zijn twaalfde levensjaar in België. Maar hij voelde zich op dat moment geen kind meer. Hij wist wat oorlog betekende en hij had zijn oma ernstig ziek zien worden. Bovendien had hij gedurende vier jaar zijn vader niet gezien. Dat maakt een jongen van die leeftijd snel volwassen. Mohamed filosofeert terugblikkend op die tijd graag over de relatie

tussen vader en zoon: 'Ik was dus een heel zelfstandige jongen geworden en ik moest gewoon terug kind leren zijn: luisteren, grenzen kennen, andere verantwoordelijkheden opnemen. Mijn ouders gaven me toch een typische *Afrikaanse opvoeding*: met respect voor de ouderen. Ik nam mijn verantwoordelijkheid op. Ik puberde zeker al eens, maar ik kan er toch geen boek over schrijven. De zaken waarover ik met mijn ouders overhoop lag, daar zouden andere jongeren vandaag hun schouders voor ophalen. Ik hechtte mij aanvankelijk aan mijn vader maar dan dien je als jongeman zelf het leven te zoeken. Even loslaten en vervolgens terug de band herstellen. Als ik het nodig had, dan trad hij op met gezag. Ik zie de vaderfiguur als iemand die zijn kinderen steunt bij het verwezenlijken van wat zij willen. Iemand die mij levenslessen geeft waar ik het nodig heb. Hij heeft een strijd gevoerd in zijn leven om zijn kinderen groot te brengen, te respecteren en hen hun leven te laten leiden. Mijn vader – net als mijn moeder - wilde dat ik mijn onderwijs ter harte nam. Dat werd op de eerste plaats gezet en ik kreeg alle steun daarvoor nodig. Verder voerde ik alle mogelijke gesprekken met hem: van banaal tot ernstig. Wie dat als vader kan geven aan zijn kind, heeft het goed gedaan.'

Ik blijf die African Way of Life een rijkdom vinden

De African Way of Life zit bij Mohamed in de genen. Hij vindt het jammer dat dit in België te weinig wordt omarmd en hij wenst iedereen een scheut van dit levenselixir toe: 'Ik blijf die African Way of Life een rijkdom vinden die hier in België niet bestaat. Ik zat destijds in Sierra Leone in een zeer geborgen situatie: huiswerk maken en 's avonds zich met twintig andere kinderen amuseren. Hier in België zit je thuis tussen drie kinderen. In Afrika werd ik voortdurend geprikkeld met vertellingen. Zelfs al was er televisie, die stond enkel op straffe momenten aan: bij de finale van de Champions League of bij

wedstrijden van de nationale ploeg. Dan gingen we met z'n allen bij iemand thuis kijken. Voor het overige werd de televisie amper gebruikt. Veel belangrijker was het samen zitten met mensen en dan werd er geluisterd naar de verhalen die ouderen vertelden. Op die wijze gaf men de tradities en de geschiedenis mee. In België is het levensritme toch anders. De balans tussen werk en familie kan het soms verhinderen om het goede Afrikaanse leven te vinden.'

Ik ben gepassioneerd door Afrikaanse geschiedenis, sport en emancipatie

Mohamed ontwikkelt graag een brede kijk op het leven. Het lezen boeit hem zeer. In de bibliotheek sloeg de intellectuele vonk over. Die wil hij combineren met het nastreven van sociale verandering in de dagelijkse praktijk: 'Ik volg momenteel de opleiding maatschappelijk werk, master aan de Universiteit van Antwerpen. Voordien deed ik mijn bachelor aan de Karel de Grote

Hogeschool. Ik werd daar gevormd tot maatschappelijk werker. Maar eigenlijk werk en bevind ik me steeds tussen maatschappelijk en sociaal cultureel werk. Ik wou een hele brede vorming want ik wil mezelf zo goed mogelijk leren kennen. Tegelijk heb ik het gevoel dat het traditionele woord "hulpverlening" vast zit in het paradigma van "mensen helpen": ik wil projecten opzetten en mensen ondersteunen vanuit "emancipatie". Dat is breder dan directe noodoplossing. Ik wil mensen perspectief bieden in hun leven. Mijn passies zijn: Afrikaanse geschiedenis, sport en emancipatie. Als kind ben ik in de bibliotheek gesukkeld. Ik heb niet echt grote helden. Die kunnen me wel inspiratie bezorgen maar tegelijk vind ik het gevaarlijk om er een idool van te maken want het zijn ook maar mensen met hun kleine kantjes. Veel liever hou ik me bezig met begeleiden van jongeren in een groepsproces om hen zo inzichten te bezorgen waardoor ze het leven beter kunnen verwerken."

Hoe hij in de stad Antwerpen een goudmijn ziet die te weinig ontgonnen wordt en hoe hij pleit voor gelijkwaardigheid van het vrouwenvoetbal leest u morgen in aflevering 2 van het gesprek met Mohamed, de coach van het meisjesteam van City Pirates Luchtbal.

